

Arrest

nr. 192 449 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren respectievelijk van Sri Lankaanse en Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker S.K.S.H.D.G. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten, Singalees te zijn en tot een Boeddhistische familie te behoren. U groeide op in Balana, Sri Lanka en studeerde vervolgens aan de universiteit in Colombo. In 2005 begon u voor een bedrijf in Lahore, Pakistan te werken. Op uw werk leerde u uw toekomstige echtgenote J.J. (X) kennen, een Pakistaanse christen. In september 2007 huwde u met J.J. in Wattala, Sri Lanka in het bijzijn van een vriend. Sinds uw huwelijk beschouwt u zichzelf als christen. U en uw echtgenote gingen na uw huwelijk in uw ouderlijk huis in Balana wonen. In Balana werd uw huwelijk met de christelijke J.J. niet aanvaard. U werd er verbaal gepest en er werden stenen naar uw huis gegooid. Uw oom langs moederszijde, een Boeddhistische monnik met politieke connecties, hing posters op in het dorp. U ging naar het politiekantoor om een klacht tegen hem in te dienen, maar deze klacht werd niet aanvaard. U probeerde te verhuizen naar Colombo, maar dat was geen succes omdat u

geen plaats vond en u op dat moment economisch niet sterk genoeg was. In augustus 2008 verlieten u en uw echtgenote Sri Lanka en keerde u samen terug naar Pakistan.

In Pakistan werkte uw echtgenote als vrijwilliger voor de kerk. Op een conventie in Shahdra raakte ze aan de praat met I., een ziek meisje. Op dat moment wist ze nog niet dat I. moslima was. I. vertelde haar dat ze ziek was en nodigde uw echtgenote en 4 andere personen uit bij haar thuis om samen te bidden. 2 of 3 dagen later ging ze naar het huis van I.. De broer van I., die imam is, ontdekte uw echtgenote en beschuldigde haar. De imam zei dat uw echtgenote geen christen van zijn zus kon maken en dat hij gerechtelijke stappen tegen haar zou ondernemen. Enkele dagen later, in mei 2009, diende deze imam een klacht tegen haar in. De politie liet uw echtgenote telefonisch weten dat er een klacht tegen haar werd ingediend. De zaak kwam voor de rechtbank van Lahore in juli 2009. De imam schreef een brief tegen uw echtgenote. Van mei tot augustus 2009 verbleef u in het huis van de "big father" (grootoom) van uw echtgenote.

In augustus 2009 reisde u naar Dubai. U vond er werk en ontving in juni 2010 een eerste werkvisum. Vanuit Dubai keerde u twee keer terug naar Pakistan voor de registratie van uw dochter op het Sri Lankaanse consulaat in Islamabad en voor het overlijden van de grootoom van uw echtgenote. Toen u werd meegedeeld dat het bedrijf waarvoor u werkte naar Hong Kong zou verhuizen en uw contract zou worden stopgezet, besloot u om Dubai te verlaten. Met de hulp van een vriend verkreeg u een toeristenvisum voor België. U, uw echtgenote en uw dochter kwamen aan in België op 16 januari 2016 en vroegen er op 29 januari 2016 asiel aan.

De rechtszaak die tegen uw echtgenote werd aangespannen in 2009 is nog steeds lopende. Sinds uw vertrek naar Dubai wordt uw schoonbroer telefonisch bedreigd. Hij krijgt te horen dat hij zal worden aangevallen indien hij niet zegt waar uw echtgenote is. Toen uw schoonvader de rechtszaak tegen u probeerde om te keren, werd hij aangevallen. Hierop verhuisde de familie van uw echtgenote van Tajpura, Lahore naar Bahar Colony, Lahore.

Uw dochter J.S. heeft de Sri Lankaanse nationaliteit.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: uw paspoort, twee paspoorten van uw echtgenote, het paspoort van uw dochter, uw huwelijksakte, de geboortektes van uzelf, uw echtgenote en uw dochter, een krantenartikel en een document van de rechtbank. U legde tevens kopieën voor van de volgende documenten: een contract, een brief van imam U., 5 foto's van uw schoonvader, een brief van de pastoor van uw echtgenote, een klacht van de imam en algemene informatie en foto's over christenen in Sri Lanka en Pakistan.

Na het gehoor op het CGVS legde uw echtgenote een Pakistaanse identiteitskaart en kopieën van 3 foto's neer. U en uw echtgenote legden tevens een kopie van een handgeschreven brief neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat u en uw echtgenote er niet in geslaagd zijn om uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst **Sri Lanka** aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat de gegevens die u en uw echtgenote aanbrengen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als gegronde vrees voor vervolging of als reëel risico op ernstige schade te worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal neemt aan dat uw huwelijk met de Pakistaanse christen J.J. voor bepaalde spanningen heeft gezorgd in de boeddhistische gemeenschap waarin u bent opgegroeid. In het gehoor op het CGVS gaf u echter enkel en alleen aan dat u in het dorp Balana het slachtoffer zou zijn geworden van "verbale pesterijen" (gehoorverslag CGVS 1, p. 9) en dat men verder een keer of verschillende keren met stenen naar uw huis zou hebben gegooid (gehoorverslag CGVS 1, p. 12; gehoorverslag J.J. [2], p. 18). Deze pesterijen en dit vandalisme kunnen bezwaarlijk als zwaarwichtige daden van vervolging aanzien worden.

Ten tweede blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat de door u ingeroepen vrees betrekking heeft op een uiterst lokaal probleem, dat zich enkel in uw geboortedorp Balana zou hebben afgespeeld. Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat de personen die u beweert te vrezen privé-actoren zijn, waardoor men mag veronderstellen dat hun invloed niet verder reikt dan het lokale niveau. U zou met name problemen hebben gekend met uw oom langs moederskant, die de lokale gemeenschap tegen u zou hebben opgezet.

U kon geenszins aantonen dat de beweerde politieke connecties van deze oom, die u overigens niet vermeldde wanneer u werd gevraagd of u familieleden had die politiek actief waren (gehoorverslag CGVS 1, p. 5), van die aard zouden zijn dat zij u de overheidsbescherming op andere plaatsen in Sri Lanka zou kunnen ontzeggen.

Ten derde bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk beroep zou hebben gedaan op de bescherming van de lokale autoriteiten om het conflict in Balana op te lossen. Terwijl u

zelf beweerde dat u en uw echtgenote naar het politiekantoor zouden zijn gestapt om een klacht in te dienen (gehoorverslag CGVS 1, p. 12, 13), gaf uw echtgenote aan dat u nooit naar de politie zou zijn geweest omdat er geen kantoor in de buurt was (gehoorverslag CGVS 2, p. 12, 13). Gelet op deze tegenstrijdige verklaringen, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering dat u de lokale beschermingsmogelijkheden zou hebben ingeroepen vooraleer u Balana zou hebben verlaten. Het Commissariaat-generaal merkt volledigheidshalve op dat er ook geen aanwijzingen zijn dat u als Singalees niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten in Sri Lanka.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote zelf al in een vestigingsalternatief hebben voorzien door naar de Sri Lankaanse hoofdstad Colombo te trekken. Zelf gaf u aan dat de periode in Colombo "geen succes" was omdat u op dat moment economisch niet sterk genoeg was (gehoorverslag CGVS 1, p. 3). Uw echtgenote, die aangaf dat ze er in een huurhuis had verbleven, gaf enkel aan dat het "geen goed periode" was omdat ze de lokale taal niet kende (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Deze aangehaalde problemen zijn niet van die aard dat zij een duurzame vestiging in geval van terugkeer naar Sri Lanka zouden kunnen verhinderen. U behaalde immers een universitair diploma in Colombo (gehoorverslag CGVS 1, p. 3), werkte reeds eerder op verschillende plaatsen in Sri Lanka, met name in Kandy en Polonnaruwa (gehoorverslag CGVS 1, p.3) en in het buitenland in Pakistan en Dubai (zie contract in groene map; gehoorverslag CGVS 1, p. 6, 10). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat ze in Pakistan 12 jaar naar school is geweest, dat ze professionele ervaring heeft (gehoorverslag CGVS 2, p. 4) en dat ze kennis heeft van meerdere talen, waaronder het Engels en het Singalees (verklaringen DVZ). Bovendien zou ze al samen met u in Kandy zijn geweest en zou ze ook al een tijd in Colombo hebben verbleven (gehoorverslag CGVS 2, p. 12, 13). Gelet op het profiel en het verleden van u en uw echtgenote, besluit het Commissariaat-generaal dan ook dat u zich in geval van terugkeer naar Sri Lanka probleemloos in een van de grootsteden kunt vestigen.

Om bovenstaande redenen besluit het Commissariaat-generaal dat u en uw echtgenote er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat u in Sri Lanka een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in **Pakistan**, het land van herkomst van uw echtgenote.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal op dat de door u voorgelegde paspoorten aantonen dat u en uw echtgenote op het moment van de door u aangehaalde feiten niet in Pakistan waren. Deze reisdocumenten, die werden gekopieerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tonen aan dat u en uw echtgenote op 31 juli 2008 van Colombo, Sri Lanka naar de VAE (Verenigde Arabische Emiraten) reisden en bevatten verder geen Pakistaanse inreisstempels of visums voor de periode 2008-2009. De eerste stempels van de Allama Iqbal Airport in Lahore dateren respectievelijk van juni 2010 (voor uw echtgenote) en van januari 2012 (voor uzelf). De vele stempels in uw paspoort tonen ontegensprekelijk aan dat u en uw echtgenote zich in 2008 en 2009 al in de VAE bevonden en dat u zich in deze periode ook kort verplaatst hebt naar Oman. In het gehoor op het CGVS bevestigde u overigens dat u naar Oman was gegaan om uw visum aan te passen (gehoorverslag CGVS 1, p. 10). Door dit te verklaren bevestigt u zelf dat u al in 2008-2009 in het Midden-Oosten verbleef.

Toen u op het einde van het gehoor op het CGVS werd geconfronteerd met de stempels van de VAE in 2008 en 2009, gaf u plots aan dat u dacht dat u in die periode voor enkele maanden naar Dubai was geweest (gehoorverslag CGVS 1, p. 17, 18). Gelet op uw zeer helder chronologisch overzicht van uw overige werk- en verblijfsplaatsen, is het niet aannemelijk dat u zich dit niet zou herinneren. Bovendien kunt u met deze verklaringen nog steeds niet aantonen dat u in 2008 of 2009 zou zijn teruggekeerd naar Pakistan.

Geconfronteerd met het feit dat uw paspoorten niet weergeven dat u in 2008 en 2009 in Pakistan bent geweest, gaf u aan dat u het zou bewijzen en dat u het opnieuw zou controleren (gehoorverslag CGVS 1, p. 16, 18). Ook uw echtgenote gaf aan dat de paspoorten opnieuw gecontroleerd moesten worden (gehoorverslag CGVS 2, p. 17). Hoewel u de kans kreeg om de originele paspoorten van u en uw echtgenote te bezorgen na afloop van het gehoor (gehoorverslag CGVS 1, p. 19), bezorgde u het CGVS geen enkel reisdocument voor de afgesproken deadline. Door de gevraagde documenten niet te bezorgen, geeft u blijk van een ernstig gebrek aan medewerking. Dit gebrek aan medewerking doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en doet tevens vermoeden dat de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal pertinent bleken.

Enkele dagen na het gehoor op het CGVS diende u een handgeschreven brief in, waarin u toegaf dat u op 31 juli 2008 inderdaad van Colombo, Sri Lanka naar Dubai was gereisd. Er kan echter geen enkel geloof gehecht worden aan de verdere inhoud van deze brief, waarin u met name plots verklaart dat u in maart 2009 van Dubai naar Pakistan zou zijn gereisd met een vals paspoort door administratieve problemen in de Verenigde Arabische Emiraten. Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkele motief had om deze informatie over uw eerdere reizen achter te houden in het gehoor op

het CGVS. Ten tweede gaf u zelf aan dat uw voorgelegde Sri Lankaanse paspoort, geldig van 2006 tot 2016, enkel legale stempels en visums bevatte en dat u na 2006 geen ander paspoort had gebruikt (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). Ook uw echtgenote gaf aan dat haar beide voorgelegde paspoorten, respectievelijk geldig van 2007 tot 2012 en van 2012 tot 2022, enkel legale stempels en visums bevatten en dat zij nooit een ander paspoort had gebruikt (gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Ten derde merkt het Commissariaat-generaal op dat u de beweerde valse paspoorten, die u ook zou hebben gebruikt voor uw terugreis naar Dubai (zie brief), niet hebt voorgelegd om uw aangepaste verklaringen te staven. Gelet op wat voorafgaat, veronderstelt het Commissariaat-generaal dat de door u voorgelegde echte paspoorten uw werkelijke reistraject van het voorbije decennium wel degelijk correct weergeven.

U verklaarde dat u geen documenten in uw bezit had die uw beweerde verblijf in Pakistan in 2008-2009 kunnen staven (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw echtgenote legde na het gehoor op het CGVS haar Pakistaanse identiteitskaart voor. Daar dit document werd afgegeven in 2004, kan het evenmin bewijzen dat u en uw echtgenote in 2008-2009 in Pakistan zouden zijn geweest.

Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u er niet in geslaagd bent om uw beweerde verblijf in Pakistan in 2008 en 2009 te staven. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten die zich in dit land en in deze periode zouden hebben afgespeeld in zeer ernstige mate.

Ten tweede werd er vastgesteld dat uw echtgenote en u meermaals zijn teruggekeerd naar Pakistan na 2009, dat wil zeggen nadat de beweerde rechtszaak tegen uw echtgenote zou zijn geopend. Deze terugkeer toont aan dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Pakistan. Op basis van uw paspoorten werd vastgesteld dat u zelf twee keer, en uw echtgenote vier keer is teruggekeerd naar Pakistan tussen 2010 en 2015. In het gehoor op het CGVS bevestigde u dat u twee maal voor een aantal dagen was teruggekeerd naar Pakistan, eerst voor de registratie van uw kind en vervolgens naar aanleiding van het overlijden van de "big father" van uw echtgenote (gehoorverslag CGVS 1, p. 10, 11). Uw echtgenote gaf na confrontatie met haar paspoorten toe dat ze niet alleen voor de bevalling van uw dochter, maar ook om andere redenen naar Pakistan was teruggekeerd, met name voor de verandering van haar visum, het overlijden van haar "big father" en de begeleiding van haar zieke zus van Dubai naar Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). De stempels in haar paspoort tonen aan dat uw echtgenote steeds meerdere weken, en in 2011-2012 zelfs een half jaar, in Pakistan heeft verbleven (zie groene map). Het is niet aannemelijk dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van een rechtszaak die onterecht tegen haar zou zijn aangespannen, meermaals zou terugkeren naar het land en de stad die ze vreest en dat zij zelfs langere tijd op deze plaats zou verblijven. Deze frequente terugkeer naar Pakistan ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en de door u ingeroepen vrees.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw echtgenote er niet in geslaagd is om haar beweerde vrijwilligerswerk binnen de christelijke gemeenschap in Pakistan aannemelijk te maken. Het Commissariaat-generaal neemt aan dat uw echtgenote christen is, maar kan daarentegen geen geloof hechten aan haar beweerde activisme dat tot de door u aangehaalde problemen zou hebben geleid. Hoewel uw echtgenote verklaarde dat zij actief deelnam aan religieuze conventies, legde zij geen enkel overtuigend bewijsstuk voor ter staving van haar activiteiten. Ze legde enkel een kopie van een brief van een pastoor voor, die ze zou hebben "gevraagd" zodat zij in België over een bewijs zou beschikken (gehoorverslag CGVS 2, p. 15). Gelet op het gesolliciteerde karakter, heeft deze brief geen bewijswaarde. Dit document vermeldt bovendien ook niet dat uw echtgenote betrokken zou zijn geweest bij religieuze conventies. Hoewel uw echtgenote aangaf dat zij meer documenten en foto's kon voorleggen ter staving van haar profiel (gehoorverslag CGVS 2, p. 14), bezorgde zij na het gehoor op het CGVS enkel 3 vage kopieën van groepsfoto's. Gelet op het feit dat kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, hebben deze afbeeldingen geen enkele bewijswaarde. Bovendien kan het Commissariaat-generaal niet aannemen dat uw echtgenote aanwezig zou zijn geweest op het Capacity building program in maart 2009 (foto 2), daar uit haar paspoort blijkt dat zij op dat moment niet in Pakistan aanwezig was (cf. supra). Het Commissariaat-generaal dient dan ook te besluiten dat uw echtgenote er niet in geslaagd is het door haar beschreven christelijke vrijwilligerswerk in Pakistan aannemelijk te maken.

Ten vierde slaagde uw echtgenote er niet in de aangehaalde feiten te staven met bewijskrachtige documenten. Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat documenten in Pakistan op vraag kunnen worden opgesteld en nagemaakt (zie informatie blauwe map) en dat de authenticiteit van de voorgelegde stukken hierdoor steeds in vraag kan worden gesteld. Daarnaast benadrukt het CGVS dat men gelet op het formele karakter van de door u beschreven gerechtelijke procedure van u mag verwachten dat u de nodige documenten voorlegt ter staving van uw verklaringen. U slaagde hier evenwel niet in. Zo is de voorgelegde kopie van de klacht of het First Information Report (FIR) van de

imam (gehoorverslag CGVS 2, p. 13) slechts een eenvoudig handgeschreven document. Deze klacht voldoet geenszins aan de vormelijke vereisten van een officiële klacht bij de Pakistaanse politie (zie informatie blauwe map). Van de rechtbank legde uw echtgenote dan weer slechts een document in het Engels voor daterend van 2009. Vooreerst is het bevreemdend vast te stellen dat dit document in het Engels en niet in de officiële landstaal Urdu werd opgesteld. Deze vaststelling doet vermoeden dat het document in kwestie niet authentiek is. Daarnaast is het ook niet plausibel dat u geen enkel document zou kunnen voorleggen over het verdere verloop van de gerechtelijke procedure sinds 2009. Het voorgelegde krantenartikel kan net zoals andere documenten in Pakistan tegen betaling nagemaakt worden (zie blauwe map). Indien de rechtszaak tegen uw echtgenote inderdaad in de Pakistaanse pers zou zijn verschenen, mag men overigens verwachten dat u meerdere documenten zou kunnen voorleggen ter staving van deze zaak. De brief van de imam, ten slotte, is slechts een gekopieerd document en heeft hierdoor op zich reeds weinig bewijswaarde. Deze brief kan de negatieve beoordeling van de overige documenten bijgevolg niet beïnvloeden. De 5 foto's van uw schoonvader, ten slotte, kunnen enkel aantonen dat uw schoonvader bepaalde medische problemen heeft gekend, maar bieden geen informatie over de omstandigheden waarin hij deze zou hebben opgelopen. Gelet op wat voorafgaat, besluit het Commissariaat-generaal dat u de beweerde voorvallen in Pakistan niet aannemelijk hebt gemaakt.

Ten vijfde merkt het Commissariaat-generaal op dat de verklaringen van u en uw echtgenote over de beweerde klacht en rechtszaak niet geloofwaardig zijn. Zo is het weinig plausibel dat de politie uw echtgenote zomaar zou opbellen om te melden dat er een klacht tegen haar werd ingediend, zonder haar te ondervragen of te arresteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 19; 1, p. 14). Het is evenmin aannemelijk dat u en uw echtgenote geen enkele informatie zouden hebben over de huidige stand van zaken van een rechtszaak die al in 2009 tegen haar zou zijn aangespannen (gehoorverslag CGVS 2, p. 16; 1, p. 15). Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de bedreigingen die uw schoonbroer zou hebben ontvangen na uw vertrek naar Dubai. Zo beweerde u zelf dat uw schoonbroer pas in april 2016 werd bedreigd (gehoorverslag CGVS 1, p. 15), terwijl uw echtgenote had verklaard dat hij al sinds uw beweerde vertrek in 2009 bedreigingen had ontvangen (gehoorverslag CGVS 2, p. 16). Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van deze feiten, gelet op het feit dat deze rechtstreeks verband houden met uw beweerde vluchtmotief uit Pakistan. Deze opeenvolgende vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Om bovenstaande redenen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten in Pakistan.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De huwelijksakte en geboorteaktes tonen enkel de burgerlijke stand, identiteit en herkomst van uzelf, uw echtgenote en uw dochter aan, gegevens die niet worden betwist door het Commissariaat-generaal. De documenten en foto's over de situatie van christenen in Sri Lanka en Pakistan houden geen verband met uw persoonlijke situatie (gehoorverslag CGVS 1, p. 2; 2, p. 2) en kunnen de beoordeling van uw dossier dan ook niet in positieve zin doen ombuigen.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u, uw dochter en uw echtgenote reeds eerder familievisums verkregen voor respectievelijk Pakistan en Sri Lanka (zie kopie van paspoorten in groene map). Deze vaststelling toont aan dat het recht op eenheid van familie niet wordt aangetast in geval van een terugkeer naar een van beide landen van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Uw Pakistaanse echtgenote, die afkomstig is uit de provincie Punjab, maakt evenmin aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dit om onderstaande redenen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster J.J. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en christen te zijn. U groeide op in Tajpura, Lahore (provincie Punjab) en liep er 12 jaar school. Via uw werk leerde u uw toekomstige echtgenoot S.K.S.H.D. (X) kennen, een Sri Lankaan van Singalese origine die tot een Boeddhistische familie behoort. In september 2007 huwde u met S.K.S.H.D.G. in Wattala, Sri Lanka in het bijzijn van een vriend.

U en S.K.S.H.D.G. gingen na uw huwelijk in zijn ouderlijk huis in Balana, Sri Lanka wonen. In Balana werd uw huwelijk niet aanvaard. De mensen van het dorp kwelden u, maakten problemen en gooiden stenen naar uw huis. De broer van uw schoonmoeder, een Boeddhistische monnik met politieke connecties, plaatste een poster in het dorp. U en uw echtgenoot verbleven een tijd in Colombo. In augustus 2008 verliet u samen Sri Lanka en keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Lahore, Pakistan. In Pakistan werkte u als vrijwilliger voor de kerk. U ging van huis tot huis voor de gebeden en nam deel aan conventies. Op een conventie in Shahdra raakte u aan de praat met I., een ziek meisje. Op dat

moment wist u nog niet dat I. moslima was. I. vertelde u dat ze door de gebeden genezen raakte en nodigde u en 4 andere personen van uw groep uit bij haar thuis om samen te bidden. 2 dagen later ging u naar het huis van I.. De broer van I., imam U., ontdekte u en begon te vechten en te roepen. U en de 4 andere personen verlieten het huis. 2 of 3 dagen later, in mei 2009, diende imam U. een klacht tegen u in. Hij beschuldigde u ervan dat u getracht had zijn zus te bekeren tot het christendom en dat u had gezegd dat de islam een terroristisch geloof is. De politie liet u telefonisch weten dat er een klacht tegen u werd ingediend. De zaak verscheen voor de rechtbank van Lahore in juni 2009. Er werd een krantenartikel over de zaak gepubliceerd. Imam U. schreef een brief met de vraag om een levenslange straf of de doodstraf toe te kennen. Van mei tot augustus 2009 verbleef u in het huis van uw "big father" (grootoom), op een uur rijden van uw ouderlijk huis.

In augustus 2009 verliet u Pakistan met een vlucht naar Dubai. Uw echtgenoot vond er werk en ontving in juni 2010 een eerste werkvisum. Vanuit Dubai keerde u 4 keer terug naar Pakistan, eerst voor de verandering van uw visum en vervolgens voor de bevalling van uw dochter, de medische behandeling van uw zus en ten slotte het overlijden van uw big father. Tijdens uw terugkeer verbleef u steeds in het huis van uw big father.

Toen uw echtgenoot zijn werk verloor, besloot u om Dubai te verlaten. Op aanraden van een vriend van uw echtgenoot kwam u naar België. U kwam aan in België op 16 januari 2016 en vroeg er asiel aan op 29 januari 2016.

De rechtszaak die tegen u werd aangespannen in 2009 is nog steeds lopende. Sinds uw vertrek naar Dubai wordt uw broer telefonisch bedreigd. Hij krijgt te horen dat hij zal worden aangevallen indien hij niet zegt waar u bent. Toen uw vader de rechtszaak tegen u probeerde om te keren, werd hij aangevallen. Hierop verhuisde uw gezin van Tajpura, Lahore naar Bahar Colony, Lahore.

Uw dochter J.S. heeft de Sri Lankaanse nationaliteit.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: uw twee paspoorten, de paspoorten van uw echtgenoot en uw dochter, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenoot en uw dochter, een krantenartikel en een document van de rechtbank. U legde tevens kopieën voor van de volgende documenten: een contract, een brief van imam U., 5 foto's van uw vader, een brief van de pastoor, een klacht van de imam en algemene informatie en foto's over christenen in Sri Lanka en Pakistan. Na het gehoor op het CGVS legde u een Pakistaanse identiteitskaart, kopieën van 3 foto's en een kopie van een handgeschreven brief neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in uw land van herkomst **Pakistan**.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal op dat de door u voorgelegde paspoorten aantonen dat u en uw echtgenoot op het moment van de door u aangehaalde feiten niet in Pakistan waren. Deze reisdocumenten, die werden gekopieerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tonen aan dat u en uw echtgenoot op 31 juli 2008 van Colombo, Sri Lanka naar de VAE (Verenigde Arabische Emiraten) reisden en bevatten verder geen Pakistaanse inreisstempels of visums voor de periode 2008-2009. De eerste stempels van de Allama Iqbal Airport in Lahore dateren respectievelijk van juni 2010 (voor uzelf) en van januari 2012 (voor uw echtgenoot). De vele stempels in uw paspoort tonen ontegensprekelijk aan dat u en uw echtgenoot zich in 2008 en 2009 al in de VAE bevonden en dat u zich in deze periode ook kort verplaatst hebt naar Oman. In het gehoor op het CGVS bevestigde uw echtgenoot overigens dat u naar Oman was gegaan om uw visum aan te passen (gehoorverslag CGVS S.K.S.H.D.G. [1], p. 10). Door dit te verklaren bevestigt uw echtgenoot dat u al in 2008-2009 in het Midden-Oosten verbleef.

Toen uw echtgenoot op het einde van het gehoor werd geconfronteerd met de stempels van de VAE in 2008 en 2009, gaf hij plots aan dat hij dacht dat hij in die periode voor enkele maanden naar Dubai was geweest (gehoorverslag CGVS 1, p. 17, 18). Gelet op zijn zeer helder chronologisch overzicht van zijn overige werk- en verblijfsplaatsen, is het niet aannemelijk dat hij zich dit niet zou herinneren. Bovendien kan uw echtgenoot met deze verklaringen nog steeds niet aantonen dat u beide in 2008 of 2009 zou zijn teruggekeerd naar Pakistan.

Geconfronteerd met het feit dat uw paspoorten niet weergeven dat u in 2008 en 2009 in Pakistan bent geweest, gaf uw echtgenoot aan dat hij het zou bewijzen en dat u het opnieuw zou controleren (gehoorverslag CGVS 1, p. 16, 18). Ook u gaf aan dat de paspoorten opnieuw gecontroleerd moesten worden (gehoorverslag CGVS 2, p. 17). Hoewel u de kans kreeg om de originele paspoorten van u en uw echtgenoot te bezorgen na afloop van het gehoor (gehoorverslag CGVS 1, p. 19), bezorgde u het CGVS geen enkel reisdocument voor de afgesproken deadline. Door de gevraagde documenten niet te bezorgen, geeft u blijk van een ernstig gebrek aan medewerking. Dit gebrek aan medewerking doet

ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en doet tevens vermoeden dat de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal pertinent bleken.

Enkele dagen na het gehoor op het CGVS diende u een handgeschreven brief in, waarin u toegaf dat u op 31 juli 2008 inderdaad van Colombo, Sri Lanka naar Dubai was gereisd. Er kan echter geen enkel geloof gehecht worden aan de verdere inhoud van deze brief, waarin u met name plots verklaart dat u in maart 2009 van Dubai naar Pakistan zou zijn gereisd met een vals paspoort door administratieve problemen in de Verenigde Arabische Emiraten. Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkele motief had om deze informatie over uw eerdere reizen achter te houden in het gehoor op het CGVS. Ten tweede gaf u in het eerdere gehoor op het CGVS zelf aan dat uw beide voorgelegde paspoorten, respectievelijk geldig van 2007 tot 2012 en van 2012 tot 2022, enkel legale stempels en visums bevatten en dat u nooit een ander paspoort had gebruikt (gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Ook uw echtgenoot gaf aan dat zijn voorgelegde Sri Lankaanse paspoort, geldig van 2006 tot 2016, enkel legale stempels en visums bevatte en dat hij na 2006 geen ander paspoort had gebruikt (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). Ten derde merkt het Commissariaat-generaal op dat u de beweerde valse paspoorten, die u ook zou hebben gebruikt voor uw terugreis naar Dubai (zie brief), niet hebt voorgelegd om uw aangepaste verklaringen te staven. Gelet op wat voorafgaat, veronderstelt het Commissariaat-generaal dat de door u voorgelegde echte paspoorten uw werkelijke reistraject van het voorbije decennium wel degelijk correct weergeven.

Uw echtgenoot verklaarde dat u geen documenten in uw bezit had die uw beweerde verblijf in Pakistan in 2008-2009 kunnen staven (gehoorverslag CGVS, p. 10). Na het gehoor op het CGVS legde u enkel uw Pakistaanse identiteitskaart voor. Daar dit document werd afgegeven in 2004, kan het evenmin bewijzen dat u en uw echtgenoot in 2008-2009 in Pakistan zouden zijn geweest.

Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u er niet in geslaagd bent om uw beweerde verblijf in Pakistan in 2008 en 2009 te staven. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten die zich in dit land en in deze periode zouden hebben afgespeeld in zeer ernstige mate.

Ten tweede werd er vastgesteld dat u en uw echtgenoot meermaals zijn teruggekeerd naar Pakistan na 2009, dat wil zeggen nadat de beweerde rechtszaak tegen u zou zijn geopend. Deze terugkeer tast de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees opnieuw aan. Op basis van uw paspoorten werd vastgesteld dat uw echtgenoot twee keer, en u zelf vier keer is teruggekeerd naar Pakistan tussen 2010 en 2015. In het gehoor op het CGVS bevestigde uw echtgenoot dat hij twee maal voor een aantal dagen was teruggekeerd naar Pakistan, eerst voor de registratie van uw kind en vervolgens naar aanleiding van het overlijden van uw "big father" (gehoorverslag CGVS 1, p. 10, 11). Zelf gaf u na confrontatie met uw paspoorten toe dat u niet alleen voor de bevalling van uw dochter, maar ook om andere redenen naar Pakistan was teruggekeerd, met name voor de verandering van uw visum, het overlijden van uw "big father" en de begeleiding van uw zieke zus van Dubai naar Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). De stempels in uw paspoort tonen aan dat steeds meerdere weken, en in 2011-2012 zelfs een half jaar, in Pakistan hebt verbleven (zie groene map). Het is niet aannemelijk dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van een rechtszaak die onterecht tegen haar zou zijn aangespannen, meermaals zou terugkeren naar het land en de stad die ze vreest en dat zij zelfs langere tijd op deze plaats zou verblijven. Deze frequente terugkeer naar Pakistan ondermijnt dan ook andermaal de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en de door u ingeroepen vrees.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u er niet in geslaagd bent om uw beweerde vrijwilligerswerk binnen de christelijke gemeenschap in Pakistan aannemelijk te maken. Het Commissariaat-generaal neemt aan dat u christen is, maar kan daarentegen geen geloof hechten aan uw beweerde activisme dat tot de door u aangehaalde problemen zou hebben geleid. Hoewel u verklaarde dat u actief deelnam aan religieuze conventies, legde u geen enkel overtuigend bewijsstuk voor ter staving van uw activiteiten. U legde enkel een kopie van een brief van een pastoor voor, die u zou hebben "gevraagd" zodat u in België over een bewijs zou beschikken (gehoorverslag CGVS 2, p. 15). Gelet op het gesolliciteerde karakter, heeft deze brief geen bewijswaarde. Dit document vermeldt bovendien ook niet dat u betrokken zou zijn geweest bij religieuze conventies. Hoewel u aangaf dat u meer documenten en foto's kon voorleggen ter staving van uw profiel (gehoorverslag CGVS 2, p. 14), bezorgde u na het gehoor op het CGVS enkel 3 vage kopieën van groepsfoto's. Gelet op het feit dat kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, hebben deze afbeeldingen geen enkele bewijswaarde. Bovendien kan het Commissariaat-generaal niet aannemen dat u aanwezig zou zijn geweest op het Capacity building program in maart 2009 (foto 2), daar uit uw paspoort blijkt dat u op dat moment niet in Pakistan aanwezig was (cf. supra). Het Commissariaat-generaal dient dan ook te besluiten dat u er niet in geslaagd bent het door u beschreven christelijke vrijwilligerswerk in Pakistan aannemelijk te maken.

Ten vierde slaagde u er niet in de aangehaalde feiten te staven met bewijskrachtige documenten. Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat documenten in Pakistan op vraag kunnen worden

opgesteld en nagemaakt (zie informatie blauwe map) en dat de authenticiteit van de voorgelegde stukken hierdoor steeds in vraag kan worden gesteld. Daarnaast benadrukt het CGVS dat men gelet op het formele karakter van de door u beschreven gerechtelijke procedure van u mag verwachten dat u de nodige documenten voorlegt ter staving van uw verklaringen. U slaagde hier evenwel niet in. Zo is de voorgelegde kopie van de klacht of het First Information Report (FIR) van de imam (gehoorverslag CGVS 2, p. 13) slechts een eenvoudig handgeschreven document. Deze klacht voldoet geenszins aan de vormelijke vereisten van een officiële klacht bij de Pakistaanse politie (zie informatie blauwe map). Van de rechtbank legde u dan weer slechts een document in het Engels voor daterend van 2009. Vooreerst is het bevreemdend vast te stellen dat dit document in het Engels en niet in de officiële landstaal Urdu werd opgesteld. Deze vaststelling doet vermoeden dat het document in kwestie niet authentiek is. Daarnaast is het ook niet plausibel dat u geen enkel document zou kunnen voorleggen over het verdere verloop van de gerechtelijke procedure sinds 2009. Het voorgelegde krantenartikel kan net zoals andere documenten in Pakistan tegen betaling nagemaakt worden (zie blauwe map). Indien de rechtszaak tegen u inderdaad in de Pakistaanse pers zou zijn verschenen, mag men overigens verwachten dat u meerdere documenten zou kunnen voorleggen ter staving van deze zaak. De brief van de imam, ten slotte, is slechts een gekopieerd document en heeft hierdoor op zich reeds weinig bewijswaarde. Deze brief kan de negatieve beoordeling van de overige documenten bijgevolg niet beïnvloeden. De 5 foto's van uw vader, ten slotte, kunnen enkel aantonen dat uw vader bepaalde medische problemen heeft gekend, maar bieden geen informatie over de omstandigheden waarin hij deze zou hebben opgelopen. Gelet op wat voorafgaat, besluit het Commissariaat-generaal dat u de beweerde voorvallen in Pakistan niet aannemelijk hebt gemaakt.

Ten vijfde merkt het Commissariaat-generaal op dat de verklaringen van u en uw echtgenoot over de beweerde klacht en rechtszaak niet geloofwaardig zijn. Zo is het weinig plausibel dat de politie u zomaar zou opbellen om te melden dat er een klacht tegen u werd ingediend, zonder u te ondervragen of te arresteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 19; 1, p. 14). Het is evenmin aannemelijk dat u en uw echtgenoot geen enkele informatie zouden hebben over de huidige stand van zaken van een rechtszaak die al in 2009 tegen u zou zijn aangespannen (gehoorverslag CGVS 2, p. 16; 1, p. 15). Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de bedreigingen die uw broer zou hebben ontvangen na uw vertrek naar Dubai. Zo beweerde uw echtgenoot dat uw broer pas in april 2016 werd bedreigd (gehoorverslag CGVS 1, p. 15), terwijl u zelf had verklaard dat hij al sinds uw beweerde vertrek in 2009 bedreigingen had ontvangen (gehoorverslag CGVS 2, p. 16). Het is niet aannemelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte zou zijn van deze feiten, gelet op het feit dat deze rechtstreeks verband houden met uw beweerde vluchtmotief uit Pakistan. Deze opeenvolgende vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Om bovenstaande redenen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten in Pakistan.

Derhalve dient het Commissariaat-generaal nog te onderzoeken of u zich als vrouw in Pakistan kunt handhaven. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u inderdaad verwacht worden dat u zich na terugkeer opnieuw in Pakistan vestigt. In het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u in Pakistan 12 jaar naar school bent geweest en dat u er nadien ook hebt gewerkt als assistente in een bedrijf (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Volgens de informatie van de DVZ spreekt u de Pakistaanse landstalen Urdu en Engels (verklaringen DVZ). Het Engels, dat u koos als taal voor het gehoor op het CGVS, bleek u uitstekend te beheersen. Ten slotte gaf u in het gehoor aan dat u nog steeds frequent contact hebt met uw familieleden in Pakistan (gehoorverslag CGVS 2, p. 4, 5). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u zich gezien uw opleiding, werkervaring en familiaal netwerk na terugkeer opnieuw in uw land van herkomst kunt vestigen.

Daarnaast merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat u en uw echtgenoot er niet in geslaagd zijn om uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op ernstige schade in **Sri Lanka**, het land van herkomst van uw echtgenoot, aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat de gegevens die uw echtgenoot en u aanbrengen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als gegronde vrees voor vervolging of als reëel risico op ernstige schade te worden beschouwd.

Het Commissariaat-generaal neemt aan dat uw gemengd huwelijk voor bepaalde spanningen heeft gezorgd in de boeddhistische gemeenschap waarin uw Sri Lankaanse echtgenoot is opgegroeid. In het gehoor op het CGVS gaf uw echtgenoot echter enkel aan dat u in het dorp Balana het slachtoffer zou zijn geworden van "verbale pesterijen" (gehoorverslag CGVS 1, p. 9). Verder verklaarden u en uw echtgenoot slechts dat men een keer of verschillende keren met stenen naar uw huis zou hebben gegooid (gehoorverslag CGVS 1, p. 12; gehoorverslag J.J. [2], p. 18). Deze pesterijen en dit vandalisme kunnen bezwaarlijk als zwaarwichtige daden van vervolging aanzien worden.

Ten tweede blijkt uit de verklaringen van uw echtgenoot en u dat de door u ingeroepen vrees betrekking heeft op een uiterst lokaal probleem, dat zich enkel in zijn geboortedorp Balana zou hebben afgespeeld. Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat de personen die u beweert te vrezen privé-actoren zijn, waardoor men mag veronderstellen dat hun invloed niet verder reikt dan het lokale niveau. U zou met name problemen hebben gekend met de oom langs moederskant van uw echtgenoot, die de lokale gemeenschap tegen u zou hebben opgezet. Uw echtgenoot kon geenszins aantonen dat de beweerde politieke connecties van deze oom, die overigens niet vermeld werden wanneer hem werd gevraagd of hij familieleden had die politiek actief waren (gehoorverslag CGVS 1, p. 5), van die aard zouden zijn dat zij u de overheidsbescherming op andere plaatsen in Sri Lanka zou kunnen ontzeggen.

Ten derde bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk beroep zou hebben gedaan op de bescherming van de lokale autoriteiten om het conflict in Balana op te lossen. Terwijl uw echtgenoot beweerde dat u samen naar het politiekantoor zouden zijn gestapt om een klacht in te dienen (gehoorverslag CGVS 1, p. 12, 13), gaf u zelf aan dat u nooit naar de politie zou zijn geweest omdat er geen kantoor in de buurt was (gehoorverslag CGVS 2, p. 12, 13). Gelet op deze tegenstrijdige verklaringen, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de bewering van uw echtgenoot dat u de lokale beschermingsmogelijkheden zou hebben ingeroepen vooraleer u Balana zou hebben verlaten. Het Commissariaat-generaal merkt volledigheidshalve op dat er ook geen aanwijzingen zijn dat uw echtgenoot als Singalees niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten in Sri Lanka.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw echtgenoot en u zelf al in een vestigingsalternatief hebben voorzien door naar de Sri Lankaanse hoofdstad Colombo te trekken. Uw echtgenoot gaf aan dat de periode in Colombo "geen succes" was omdat u op dat moment economisch niet sterk genoeg was (gehoorverslag CGVS 1, p. 3). Zelf verklaarde u dat u er in een huurhuis had verbleven en gaf u enkel aan dat het "geen goede periode" was omdat u de lokale taal niet kende (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Deze aangehaalde problemen zijn niet van die aard dat zij een duurzame vestiging in geval van terugkeer naar Sri Lanka zouden kunnen verhinderen. Uw echtgenoot behaalde immers een universitair diploma in Colombo (gehoorverslag CGVS 1, p. 3), werkte reeds eerder op verschillende plaatsen in Sri Lanka, met name in Kandy en Polonnaruwa (gehoorverslag CGVS 1, p. 3) en in het buitenland in Pakistan en Dubai (zie contract in groene map; gehoorverslag CGVS 1, p. 6, 10). Ook u beschikt over de nodige opleiding, professionele ervaring en talenkennis (cf. supra). Bovendien zou u al samen met uw echtgenoot in Kandy zijn geweest en zou u ook al een tijd in Colombo hebben verbleven (gehoorverslag CGVS 2, p. 12, 13). Gelet op het profiel en het verleden van u en uw echtgenoot, besluit het Commissariaat-generaal dan ook dat u zich in geval van terugkeer naar Sri Lanka probleemloos in een van de grootsteden kunt vestigen.

Om bovenstaande redenen besluit het Commissariaat-generaal dat u en uw echtgenoot er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat u in Sri Lanka een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De huwelijksakte en geboorteaktes tonen enkel de burgerlijke stand, identiteit en herkomst van uzelf, uw echtgenoot en uw dochter aan, gegevens die niet worden betwist door het Commissariaat-generaal. De documenten en foto's over de situatie van christenen in Sri Lanka en Pakistan houden geen verband met uw persoonlijke situatie (gehoorverslag CGVS 1, p. 2; 2, p. 2) en kunnen de beoordeling van uw dossier dan ook niet in positieve zin doen ombuigen.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u, uw dochter en uw echtgenoot reeds eerder familievisa verkregen voor respectievelijk Sri Lanka en Pakistan (zie kopie van paspoorten in groene map). Deze vaststelling toont aan dat het recht op eenheid van familie niet wordt aangetast in geval van een terugkeer naar een van beide landen van herkomst. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een

bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uw Sri Lankaanse echtgenoot maakt evenmin aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt immers geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook in zijn dossier zijn er dus geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers "nieuwsartikelen betreffende Sri Lanka" en "nieuwsartikelen betreffende Pakistan".

Ter terechtzitting leggen verzoekers "bijkomend visueel materiaal" en "recente nieuwsartikelen van het internet" neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 april 2017 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) "in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginseel", van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ze bespreken de bewijslast in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers klagen aan dat de bestreden beslissingen er volledig aan voorbijgaan *“dat in Sri Lanka de christenen, die een minderheid vormen, bedreigd, belaagd en vervolgd worden in de zin van art. 3 EVRM door boeddhistische militanten, die er de meerderheid vormen”*.

Ze verwijzen naar *“verschillende bewijzen, waaronder het nieuwsartikel in het origineel, zoals verschenen in de 'Daily Challenge Lahore' op datum van 11.08.2009, dat stelt dat 'Molana Khatir-ul-Din' de arrestatie en steniging eist van J.J.'”*. Waar de bestreden beslissingen stellen *“dat het 'op vraag zou zijn gemaakt’”, vinden verzoekers dit “niet meer serieus!”*.

Verzoekers volharden in hun verklaringen dat ze in de periode 2008-2009 in Pakistan verbleven en dat ze *“daarvoor - kort voor hun vertrek alleszins - illegaal in de VAE [verbleven] doordat hun verblijfsvergunning verlopen was”*, waardoor *“verzoekers de VAE niet op legale wijze [konden] verlaten om naar Pakistan te gaan”* omdat *“indien hun illegaal verblijf in de VAE vast zou te komen staan, zouden zij immers nooit meer een visum voor de VAE kunnen bekomen”*.

Verzoekers brengen bij hun verzoekschrift *“aanvullende nieuwsartikelen bij onder stuk 3 en 4 ter staving van hun verklaringen aan verweerster”*.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen *“ten onrechte geen onderscheid [maken] tussen de bewijsstandaard voor personen die op geen enkele wijze behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk van onderende behandelingen en personen die wel behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze onderworpen worden aan onderende behandelingen”* en *“ten onrechte niet [vaststellen] dat verzoekers tot een kwetsbare groep behoren en dat die kwetsbare groep op systematische wijze onderworpen wordt aan onderende behandelingen, hoewel verzoekers dit opwerpen”*.

Ze voeren aan dat de materiële motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden worden.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka, het land van herkomst van verzoeker, omwille van godsdienstproblemen doordat verzoeker een boeddhist uit Sri Lanka, huwde met een Christen vrouw uit Pakistan.

2.4. De Raad stelt echter vast dat de door verzoekers' ingeroepen incidenten - verbale pesterijen en vandalisme aan hun huis (gehoor verzoeker, p. 9, 12; gehoor verzoekster, p. 18) omdat verzoeker met een christelijke vrouw huwde, onvoldoende zwaarwichtig zijn en verzoekers voorts niet aantonen dat de Sri Lankaanse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade, daar verzoeker beweerde dat hij samen met verzoekster naar het politiekantoor waren gestapt om een klacht in te dienen (gehoor verzoeker, p. 12-13) terwijl verzoekster stelde nooit naar de politie zou zijn geweest omdat er geen kantoor in de buurt was (gehoor verzoekster, p. 12-13). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen wijzen erop dat verzoekers in werkelijkheid geen bescherming zochten voor hun problemen in Sri Lanka en ondermijnen als dusdanig de ernst van hun beweerde vrees, gezien verwacht kan worden dat verzoekers eerst alle mogelijkheden uitputten om bescherming te verkrijgen in eigen land. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat hun problemen het lokale niveau niet overstijgen, daar deze voorvallen door privé-actoren zich beperkten tot het dorp Banala. Voorts kan blijken dat verzoekers reeds op meerdere plaatsen in Sri Lanka verbleven waar ze geen problemen kenden en hebben zelf een vestiging betracht in de hoofdstad Colombo, waar ze geen dergelijke incidenten meemaakten en enkel economische en integratiemoeilijkheden noemden (gehoor verzoeker, p. 3; gehoor verzoekster, p. 13). Gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekers - verzoekers universitair diploma (gehoor verzoekster, p. 3), zijn werkervaringen in Kandy en Polonnaruwa in Sri Lanka (gehoor verzoekster, p. 3) en in het buitenland in Pakistan en Dubai (gehoor verzoekster, p. 6, 10), verzoeksters 12-jarige scholing in Pakistan, haar professionele ervaring (gehoor verzoekster, p. 4), haar kennis van meerdere talen, waaronder het Engels en het Singalees, en haar eerder verblijf in Colombo (gehoor verzoekster, p. 12-13) - kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekers zich elders zouden kunnen vestigen, indien dit nodig zou zijn om zo aan de beweerde moeilijkheden te ontkomen. Echter de Raad herhaalt dat verzoekers niet aantonen vervolgd te zijn in Sri Lanka.

2.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat in Sri Lanka de christenen, die een minderheid vormen, bedreigd, belaagd en vervolgd worden in de zin van art. 3 EVRM door boeddhistische militanten, die er de meerderheid vormen”*, waarvoor verwezen wordt naar de bij het verzoekschrift gevoegde *“nieuwsartikelen betreffende Sri Lanka”* en tevens ter zitting nog *“recente nieuwsartikelen van het internet”* worden neergelegd, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De persartikels (stuk 3 bij het verzoekschrift) betreffen bovendien dat tussen 7 en 10 % van de Sri Lankaanse bevolking christelijk is waarvan 6% katholiek.

Voorts blijkt hieruit dat na de burgeroorlog zich talrijke evangelische kerken vestigden in het land, de christelijke gemeenschap opgesplitst hebben, en aan evangelisatie deden. Radicale boeddhistische groepen keren zich tegen de groei van de evangelische christenen in Sri Lanka, kerken werden hiervan niet gespaard en de lokale overheden soms nalieten in te grijpen. Dit neemt echter niet weg dat uit deze en ook ter terechtzitting neergelegde informatie, en uit de informatie toegevoegd aan de nota van verwerende partij, niet kan blijken dat de christelijke bevolking omwille van hun godsdienst onveilig zouden zijn, hun geloof niet kunnen belijden, laat staan systematisch vervolgd zouden worden (zie bij de verweernota stuk v) UNHCR, *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka”*, van 21 december 2012 en vi) United States Department of State,

"International Religious Freedom Report for 2015 – Sri Lanka", 2015). Verzoekers tonen dan ook niet aan dat hun vertrek uit Colombo en Sri Lanka ingegeven is door andere dan loutere economische motieven.

2.6. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Pakistan, het land van herkomst van verzoekster, omwille van de rechtszaak die tegen haar werd ingespannen naar aanleiding van haar activiteiten voor de christelijke kerk in 2008-2009. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers ten aanzien van Pakistan.

2.7. Vooreerst blijkt uit de neergelegde paspoorten dat verzoekers in 2008-2009, wanneer de beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan, niet eens in Pakistan waren, maar wel in de Verenigde Arabische Emiraten. De uitleg in het verzoekschrift dat ze in de periode 2008-2009 in Pakistan verbleven en dat ze *"daarvoor - kort voor hun vertrek alleszins - illegaal in de VAE [verbleven] doordat hun verblijfsvergunning verlopen was"*, waardoor *"verzoekers de VAE niet op legale wijze [konden] verlaten om naar Pakistan te gaan"* omdat *"indien hun illegaal verblijf in de VAE vast zou te komen staan, zouden zij immers nooit meer een visum voor de VAE kunnen bekomen"* kan niet overtuigen, daar verzoekers geen enkele motief hadden om deze informatie over hun eerdere reizen achter te houden en ze daarentegen uitdrukkelijk beweerden dat verzoeksters twee Pakistaanse paspoorten, respectievelijk geldig van 2007 tot 2012 en van 2012 tot 2022, en verzoekers Sri Lankaans paspoort, geldig van 2006 tot 2016, enkel legale stempels en visums bevatten en ze geen andere paspoorten gebruikten (gehoor verzoeker, p. 8; gehoor verzoekster, p. 8). Tot op heden blijven verzoekers overigens in gebreke de beweerde valse paspoorten, die ze nog zouden hebben gebruikt voor hun terugreis naar Dubai, voor te leggen, alsook enig ander document dat hun verblijf in Pakistan in 2008-2009 zou kunnen staven (gehoor verzoeker, p. 10). De door verzoekster neergelegde Pakistaanse identiteitskaart is afgegeven in 2004 en is dus evenmin dienstig.

2.8. Verder kunnen verzoekers geen bewijskrachtige stukken neerleggen van verzoeksters problemen door activiteiten voor de christelijke kerk, noch van de rechtszaak die tegen haar zou zijn aangespannen. Zo heeft de kopie van de brief van een pastoor een gesolliciteerde karakter en geen objectieve bewijswaarde en kunnen de op het Commissariaat-generaal en ter zitting neergelegde kopieën van groepsfoto's de problemen omwille van haar christelijke activiteiten niet staven. De klacht (First Information Report) van de imam betreft een kopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. X, X; RvS 25 juni 2004, nr. X, X), is handgeschreven en voldoet geenszins aan de vormelijke vereisten van een officiële klacht bij de Pakistaanse politie. Het document van de rechtbank is dan weer opgesteld in het Engels en niet in de officiële landstaal Urdu en dateert van 2009. Verzoekster kan geen enkel recenter gerechtelijk document neerleggen over het verdere verloop van de procedure. Aangaande het voorgelegde krantenartikel merkt de Raad op dat de informatie in het administratief dossier aangeeft dat valse berichtgeving tegen betaling gepubliceerd kan worden in de Pakistaanse pers en dat corruptie alomtegenwoordig is in de Pakistaanse maatschappij en dus ook in de media. Waar verzoekers het in het verzoekschrift *"niet meer serieus!"* vinden dat gesteld wordt dat krantenartikelen op vraag gemaakt worden, merkt de Raad op dat dergelijke bewering niet aantoonde dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. De brief van de imam is een loutere kopie waaraan, zoals eerder aangegeven, geen bewijswaarde kan worden gehecht. De neergelegde foto's van verzoeksters vader, ook neergelegd ter zitting, kunnen aantonen dat hij bepaalde medische problemen heeft gekend, maar bieden geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin deze werden opgelopen.

2.9. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat ze geen enkele informatie hebben over de huidige stand van zaken van de rechtszaak die in 2009 tegen verzoekster zou zijn aangespannen (gehoor verzoekster, p. 16; gehoor verzoeker, p. 15). Ze beweerden weliswaar dat verzoeksters broer ook moeilijkheden ondervond omwille van de rechtszaak, maar verzoeker stelde in dit verband dat hij pas in april 2016 werd bedreigd (gehoor verzoeker, p. 15), terwijl verzoekster aangaf dat haar broer sinds hun beweerde vertrek in 2009 reeds bedreigingen ontving (gehoor verzoekster, p. 16). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoekers kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren over de

evolutie van hu, persoonlijke problemen. Hun onwetendheid, incoherente beweringen en nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun vrees voor vervolging.

2.10. Dat verzoekers in werkelijkheid geen vrees koesteren ten aanzien van Pakistan wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster, sinds de opstarting van de rechtszaak jegens haar in 2009 nog 4 keer terugkeerde naar Pakistan, en verzoeker 2 keer, waarbij ze steeds meerdere weken en in 2011-2012 zelfs een half jaar in het land verbleven. Dergelijk gedrag is geenszins verenigbaar met een beweerde vrees voor vervolging noch kan dit de gerechtelijke vervolging aantonen die verzoekster aanvoert.

2.11. Waar over christenen in Pakistan in het verzoekschrift verwezen wordt naar "*nieuwsartikelen betreffende Pakistan*", ter zitting nog "*recente nieuwsartikelen van het internet*" worden neergelegd en aan de verweernota informatie wordt toegevoegd ("*UNHCR, "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan", van januari 2017*", "*Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Thematisch ambtsbericht over de positieve van ahmadi's en christenen in Pakistan 2014-2016" van april 2017*", "*UK Home Office, "Country Information and Guidance: Pakistan: Christians and Christian converts", van mei 2016*", "*UK Home Office, "Country Information and Guidance: Pakistan: religious freedom" van 14 juli 2014*", "*UNHCR, "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka", van 21 december 2012*", "*United States Department of State, "International Religious Freedom Report for 2015 – Sri Lanka", 2015*"), herhaalt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie (voor bepaalde risicoprofielen) in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier - gelet op het voorgaande - niet enkel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X), hun houding wijst er ook op dat ze niet vervolgd zijn in Pakistan.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.14. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.16. Uit de informatie vervat bij de verweernota blijkt daarnaast dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Op basis van “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van juli 2016 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren, doch dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dit betreft een uiterst lokaal conflict, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* Punjab.

Uit voornoemde blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit deze informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in Punjab, Pakistan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.17. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK